

ALEX
DAHL

CHLAPEC PRI DVERÁCH

Cecilia má dokonalý život. On v ňom nemá miesto.

ALEX
DAHL

CHLAPEC PRI DVERÁCH

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu The Boy at the Door, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Head of Zeus Ltd, London 2018, preložila Lenka Cinková.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2018 by Alexandria Bockfeldt-Dahl
All rights reserved
Translation © Lenka Cinková 2019
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © Mark Owen / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2144-9

*Oscarovi a Anastasii
s láskou*

PRVÁ ČASŤ

I

UTOROK, ZOBUDÍM SA PODRÁŽDENÁ. Ak mám byť úprimná, stáva sa mi to často, ale dnes je to horšie ako inokedy. Najmä preto, lebo sa budím sama – Johan išiel už po tretíkrát tento mesiac do Londýna – a potom preto, lebo je október a takmer do deviatej bude tma. S nevôľou vyleziem z postele, chvíľu stojím pri okne a hľadím na prístav. Ešte nie je ani sedem, ale na opačnej strane zálivu sa už dlhý rad áut pomaly posúva k diaľnici. Od vody v prístave sa z hrozivo tenučkej vrstvy ľadu matne odráža mesačný svit. Zdola počujem, že moje dcéry sa už začali hádať. Letmo pozriem na mobil – plno správ a zmeškaných hovorov, ale teraz sa nimi nedokážem zaoberať. Popri všetkom, čo sa deje, som sa minulý týždeň ledva dostala do kancelárie, ale dnes tam zájdem.

Niekoľkokrát sa prehnane zhlboka nadýchnem, nespúšťam pohľad z mesiaca – stále je vysoko; tajomstvo, ako zvládať stres, vraj spočíva v tom, že si máme uvedomovať prítomný okamih. Snažím sa vidieť Sandefjord taký, aký býva v lete, vtedy je naozaj radosť stáť pri okne a pozorovať pokojný, idylický vnútorný prístav plný motorových člnov v jasnom svetle neskorého popoludnia. Slnko tu svieti častejšie než na iných miestach v Nórsku, no musím povedať, že zimy tu bývajú výnimočne sych-

rávé a pochmúrne. Podľa predpovede môžeme dnes popoludní očakávať ďalší prudký lejak, ale zatiaľ je chladno a jasno. Ešte zopár ráz sa zhlboka nadýchnem, duševne sa pripravím na to, čo ma dnes čaká. Každý má zrejme raz za čas pocit, že sa naňho rúca celý svet.

V mojom svete je utorok mizerný deň. Najmä teraz, keď sa od nás Marialuz rozhodla odísť v polovici obdobia, na ktoré sme boli dohodnutí, a ja som ostala bez opatrovateľky. S takýmito ľuďmi je to ani z voza, ani na voz. Nie som práve uveličená, že mám doma niekoho cudzieho, ale určite mi nevyhovuje, ak musím byť na všetko sama. To sa jednoducho nedá. Hlavne v utorok, keď sa obe dievčatá presúvajú na mimoškolské aktivity každá na opačnej strane mesta. Nicoline chodí na piatu na balet a Hermine o šiestej na plávanie. Nicoline končí o pol siedmej, musím ísť do mesta po ňu, zoberiem ju na plaváreň, sedíme tam na škaredých plastových stoličkách a do štvrti na osem sa dívame, ako sa malé deti čľapkajú vo vode. Nicoline mrnčí celú polhodinu, prestane, len ak jej dám svoj mobil, aby mohla pozerať videá, ako si spraviť mejkap, a kúpim jej k tomu nejakú sladkosť, pravdaže, vždy to spravím.

Dnes večer som mimoriadne vystresovaná a podráždená, lebo v práci sa všeličo nevyvíjalo celkom podľa plánu. Pre svojich klientov by som urobila doslova prvé aj posledné, no aj tak si nájdu dôvod na sťažnosti. Angela Salomonsenová dnes mala obrovskú drzosť, poslala mi mail, v ktorom tvrdí, že tie ručne šité fialové hodvábne vankúše, čo som pre ňu objednala z Lyonu, vyzerajú vo svetle jej zimnej záhrady ako bledosivé, a požiadala ma, nech jej okamžite zavolám, aby sme to mohli prediskutovať. Takýmito vecami sa musím zaobe-

rať ako interiérová dizajnérka v bohatom meste plnom rozmazaných a unudených domácich paničiek. Občas sa mi zdá zázrak, že vôbec pracujem, keď vezmeme do úvahy, že mám dve malé deti, manžela, ktorý je stále na cestách – a nemám opatrovateľku. Niežeby som musela pracovať, ale mám svoju prácu celkom rada, a môj životný štýl je dosť nákladný. Navyše v mojich kruhoch sa považuje trochu za lenivosť, ak človek nechodí do práce. Jedine že by ste doma piekli kapkejky a blogovali o tom, čo teda ja nerobím, keďže neznášam ani kapkejky, ani blogy.

Vonku riadne leje a ako tak hľadím na prúd vody, čo šľahá do sklenej steny za bazénom, príde mi na um, že už sa ani nepamätám, kedy naposledy v nejaký deň nepršalo. Október je pravdepodobne takýto na mnohých miestach, ale ja zrejme patríam k ľuďom, ktorí sú výnimočne citliví na zamračenú oblohu a usmoklené, veterné počasie – narodila som sa v znamení Býka a potrebujem, aby prostredie, v ktorom sa pohybujem, bolo za každých okolností príjemné.

Keď sa deti zoradia pri metrovej skákacej doske, moju pozornosť zaujme malý chlapec. Vlastne ani neviem prečo. Je výrazne nižší ako ostatné deti, má hladkú tma-voolivovú pokožku. Pohoďdáva sa na päťách, šúcha si ramená, ale na tvári sa mu vôbec nezračí roztopašnosť ako ostatným deťom, ktoré čakajú, kým na ne príde rad. Pôsobí vystrašene. Poobzerám sa a skúšam nájsť jeho rodičov medzi dospelými, čo čakajú v prekúrenej, zaparenej miestnosti – nezdá sa mi, že by som ho tu predtým videla. Je tu matka buclatej Sary, tej sa zakaždým snažím vyhnúť – od viacerých ľudí som počula, že zúfalo túži po spoločnosti, a teraz naozaj nepotrebujem, aby sa na mňa nalepila nejaká neodbytná mamička. Tam je zas

Emrikov otec – príťažlivý chlapík, kedysi to bol môj spolužiak a teraz je z neho policajt. Občas naňho letmo pozriem, vzápätí rýchlo uhnem očami. Cítim, že na mňa hľadí, no počkám o desať sekúnd dlhšie, ako by som chcela, až potom mu pohľad opätujem. Venujem mu sotva badateľný úsmev a on sa okamžite usmeje, ako vďačné šteniatko. Teraz sa už správam slušne, i keď mi to nepadne ľahko; no boli časy, keď by som z tejto hry bola od vzrušenia celá bez seba, možno by som si rozopla vrchný gombík na blúzke a pomaly prešla jazykom po zadnej strane zubov. Prezerám si ostatných rodičov, skúmam, ku komu by chlapec mohol patriť, a nápadne ignorujem žiadostivý pohľad Emrikovho otca.

Sú tu starí rodičia Amalie, Hermininej najlepšej kamarátky zo školy, sedia tesne vedľa seba a jedia sušienky zo starej, vyblednutej červenej dózy. Neďaleko dverí sedí štíhla červenovláska, na bielej, pehami posiatej hrudi jej v horúčave rozkvitajú červené škvrny. Aj ona uprene pozoruje chlapca, odhadujem, že to asi bude jeho matka, hoci ma dosť prekvapí, keď si pomyslím, že to dieťa mala asi s nejakým miešancom; ak má ten chlapec takú tmavú pleť, otec musel byť ešte tmavší, a táto žena na prvý pohľad nevyzerá ako niekto, koho priťahujú exotické typy.

Nik iný tu nie je; ostatní rodičia sú zrejme na parkovisku, rozhodli sa, že zostanú s novinami v aute a radšej budú počúvať bubnovanie dažďa na kapotu než piskľavé detské výkriky pretínajúce ťažký, horúci vzduch.

Hodina plávania sa po dvoch nevelmi vydarených pokusoch o potápanie napokon skončí a Hermine podíde ku mne s Nicoline.

„Videli ste to?“ Hermine sa žiarivo usmeje a odhalí zívajúcu štrbinu – chýba jej šesť zubov.

„Úžasné,“ zhodnotím, zdvihnem sa, pozbieram naše veci a pobádam na odchod Nicoline, ktorá sleduje, ako si desaťročná Američanka na drobnú tváričku naniesie hustú vrstvu krycieho krému, potom si ju začne profesionálne kontúrovať. „Bež sa rýchlo prezliecť, počkáme ťa vo vestibule.“

Hermine sa s prezliekaním vôbec neponáhľa, netrepezlivo ju s Nicoline čakáme vo vestibule obloženom tehľami, hľadáme na prúdy dažďovej vody, čo sa premiestňujú hore-dolu po parkovisku ako tanečníci. Raz za čas pozriem na hodinky. Hermine sa objaví o pol ôsmej s čerstvo vyféňovanými vlasmi a ružovým leskom na perách, hoci za okamih celá zmokne.

Medzi prstami už takmer cítim štihlu, chladnú stopku vínového pohára a pri pomyslení, ako dlho sa ešte budem musieť s dievčatami dnes naťahovať, sa ma zmocňuje mierna hystéria. Keď vychádzame z plavárne, začnú sa pre niečo hádať a ich prenikavé vyčítavé hlasy a hukot dažďa prehlusia ďalší zvuk, ktorý si všimnem až niekoľko krokov od budovy. Obzriem sa a zbadám recepcnú, staršiu unavenú paniu s kučeravými sivými vlasmi, vo svetri s nápisom *Šťastný Halloween*. Volá moje meno, prekrikujúc lejak, a posunkami mi naznačuje, aby som sa vrátila. Typické – niektorá z mojich dcér si istotne čosi zabudla.

„Vy ste Cecilia, však?“ pýta sa, keď vojdem dnu, celá premočená. Vidím, že je tam aj ten malý chlapec, ktorého som si všimla pri bazéne. Sedí na lavičke, zíza do zeme, z vlasov mu na hnedé kachličky kvapká voda.

„Áno.“

„Totiž, myslela som... či by ste nemohli vziať tohto chlapčeka domov. Nikto poňho neprišiel.“

„Ako to myslíte, že poňho nikto neprišiel?“

Recepčná podišla k dverám, kde som stála, stíšila hlas takmer do šepotu, ukazujúc na chlapca na lavičke.

„Možno sa stalo nejaké nedorozumenie... Ten chlapec pozná svoju adresu. Býva na polostrove Østerøya, skontrolovala som to, zdá sa, že od vás by to nemalo byť ďaleko.“

„Prepáčte, ale vôbec mi to nevyhovuje,“ vravím a upriem pohľad, tentoraz túžobný, do temnej, upršanej noci. „Nemôže ho odviesť niekto iný? Bola tam jedna žena, vyzerala, akoby to bola jeho matka.“

„To určite nie, všetci už odišli.“

Dočerta s Hermine a jej fénovaním.

„Volali ste jeho rodičom?“

„Áno. Preplo ma to priamo do odkazovej schránky.“

„Nemôže ísť autobusom – alebo nejako inak?“

Recepčná ma obdarí chladným pohľadom a ponad moje plece sa veľavravne zahľadí na prudký lejak za dverami.

Nicoline a Hermine sa s otvorenými ústami nechápavo dívajú najprv na mňa, potom na chlapca, na recepčnú a zase na mňa. Nevedia si ani predstaviť, že by po ne po krúžku nik neprišiel, a ani nemajú dôvod. Čo sú to za rodičia, keď si neprídu vyzdvihnúť vlastné dieťa? Niektorí ľudia by sa naozaj nemali rozmnožovať.

„Dobre,“ odvetím, „pravdaže ho odveziem.“ Pozriem na chlapca a čakám, že sa zdvihne a pôjde s nami k autu, ale on ďalej sedí, zíza na podlahu.

„Ešte nikdy som ho tu nevidela,“ hovorím recepčnej. „Ako sa volá?“

„Tobias,“ odvetí. „Začal sem chodiť len pred pár týždňami. Má osem, ale na svoj vek je trochu malý a predtým veľa neplával, tak sme ho zaradili k sedemročným.“

„Rozumiem.“ Snažím sa nemyslieť na to, že neschop-

nosť jeho rodičov o polhodinu oddiali môj plán schúlť sa pri kozube a dopriať si pohár chablisu, kým sa Johan vráti domov. Podídem k nemu.

„No poď,“ prihovorím sa mu, no vzápätí si uvedomím, že som to povedala dosť odmerane. Kľaknem si k nemu a až vtedy sa na mňa pozrie. Je ako vrabček s vyplašenými, nepokojnými očami, no tvár má pôvabnú a jemnú, dominuje v nej výrazné tmavé obočie. Je drobný – žeby bol o rok starší od mojej vysokej, statnej Hermine? Má v sebe čosi vážne, priam nedetské, čo ma na chvíľu vyvedie z miery, no potom sa snažím vžiť do jeho kože – asi je taký preto, lebo pochádza z rodiny, ktorá si v mrazivo chladný daždivý októbrový večer nespomenie, že má osemročného chlapca vyzdvihnúť z plávania. „Poď,“ oslovím ho znova, tentoraz prívetivejšie. Moju vystretú ruku neprijme, no postaví sa a pozbiera si veci.

V aute dievčatá mlčia, čo sa nestáva často, počuť len pravidelný, rýchly šuchot stieračov. Nicoline sedí vpredu vedľa mňa, a keď po ceste na Østerøyu prechádzame mestom, hľadá na mihotavé svetlá prístavu. Letmo pozriem do spätného zrkadla, všimnem si, že Hermine upiera neistý pohľad na Tobiasa, jeho poblednutá tvárička je otočená na opačnú stranu, smerom k oknu. Hermine začne na zahmlené okno kresliť rôzne tvary: srdcia prebodnuté šípom, svoje iniciálky – H. W. – a malé usmiate zajačiky.

„Mami?“ ozve sa Nicoline.

„Áno?“

„Môžeš nás vyložiť doma a až potom zaviezť toho chlapca domov?“

Domov je to len dvojminútová zachádzka a pre dievčatá by bolo dobré, keby sa už začali chystať do posteľe. „Pravdaže. Ale ocko ešte nie je doma. Pristáva o desiatej.“

„Dobre.“

„Nezdržím sa viac než dvadsať minút, zatiaľ sa môžete prezliecť do pyžamy a umyť si zuby.“

Zabočím na dlhú príjazdovú cestu, a keď sa pred nami vynorí náš dom, znova ukradomky pozriem na chlapca. Náš dom je skutočne pekný – lesklá čierna strecha, veľa tlmene osvetlených okien, trojitá garáž, za živým plotom sa nenápadne črtá bazén, panoramatický výhľad na more, červené dvere, ktoré človeka priam volajú dnu. Uvažujem, či ten chlapec vôbec niekedy bol v takom dome, ale z jeho výrazu sa nedá nič vyčítať. Keď opäť vyrazíme na cestu, pokúšam sa s ním nadviazať rozhovor.

„Do ktorej školy chodíš?“

Ticho.

„Tobias?“

Ticho.

„Si, hmm... druhák? Alebo tretiak?“

Ticho. Vzdávam sa.

Zastavím na adrese, ktorú mi recepčná napísala na zadnú stranu navštívenky sandefjordského plaveckého klubu: Østerøysvingen 8, no nezdá sa, že je tam niekto. Pozriem na Tobiasa, ten nehybne sedí, akoby tu nikdy predtým nebol.

„Tobias? Tu bývaš?“

Zľahka prikývne a mne sa napokon v tej tme a daždi podarí rozoznať obrysy budovy stojacej obďaleč od cesty na skalnom útese. „Dobre, tak sa teda maj,“ lúčim sa, no on sa ani nepohne.

„Mám ťa odprevadiť ku dverám?“

Pomaly zdvihne zrak, jeho oči sa stretnú s mojimi, čosi v jeho pohľade vo mne vyvolá nepokoj. Prikývne. Znova pozriem na stavbu pripomínajúcu malý drevený domček

učupený na skale a preklínam vývoj udalostí. V tejto chvíli som mohla byť doma, nohy vyložené na novej dizajnovej podložke, a s pohárom sviežeho vína v ruke som si mohla listovať v časopise *Škandinávské bývanie*, kolená by som si prikryla novou kašmírovou dekou značky Missoni a načúvala by som pukotaniu plameňov a zavýjaniu vetra. Namiesto toho sedím v lejaku v aute s čudným nemým chlapcom a pokúšam sa nájsť jeho rodičov. Rýchlo kráčam strmou štrkovou cestou od auta k dverám domčeka, chlapec sa vlečie za mnou, akoby si ani nevšímal nápor ľadovej vody. Zaklopem na charakterné dvere natreté modrou farbou, ktorá sa odlupuje. Dvere sa okamžite odchýlia, akoby ich predtým niekto poriadne nezavrel. Nie som si istá, či ten ohlušujúci zvuk, silnejší ako klepot dažďa, vychádza z môjho srdca, alebo z domu.

„Haló, je tam niekto?“ zavolám s predstieranou sebaistotou a otvorím dvere dokorán. Vedú priamo do obývačky, ale v dome očividne nik nebýva – nie je tam nijaký nábytok, len drevená kostra gauča uprostred miestnosti. Všade hromady prachu, z vlhkých tmavých rohov visia pavučiny, na podlahe plno myšacincov. Prudko sa obzriem na chlapca stojaceho vo dverách a už nepochybujem, že ten ohlušujúci zvuk je naozaj tlkot môjho srdca.

„Tobias,“ oslovím ho, ruky mu položím na kostnaté plecia. „Tu bývaš?“

Prikývne.

„Kde máš rodičov?“

Nijaká odpoveď.

„Tobias, pozri sa na mňa! Musíš mi vysvetliť, čo sa deje! Ty bývaš v tomto dome? Nevyzera to, že by tu niekto žil.“

Neodpovedá, no pohľadom zablúdi k úzkemu schodisku. Vybehnem po schodoch, ozvena mojich krokov sa rozlieha po prázdnom priestore. Zachvejem sa, keď si predstavím, že tam dolu stojí potme a sám. Na chvíľku pocítim vďačnosť za moje dievčatá. I keď majú svoje chyby a musím stále počúvať ich otravné, nekonečné škriepky, nie sú ani zďaleka také čudné ako tento chlapec.

Na vrchu schodiska zbadám bielu, čistú ikeácku lampu, nie je zapojená, ale vyzerá, akoby ju na hrubú vrstvu prachu položili len nedávno. Zapojím ju do zásuvky a v jej svetle sa poobzerám navôkol. Na poschodí sú dve izby, na každej strane schodiska jedna, a malé umývadlo. V jednej izbe je o stenu opretý špinavý matrac, v rohu stojí odpadové vrece plné oblečenia. V druhej je o okno opretý menší matrac, v stene zabitý kliniec, na ňom visí pohľadnica z Krakova. Otočím ju, ale nie je na nej nijaký text.

Tobiasa nájdem presne tam, kde som ho nechala, nehybne stojí vo dverách, ani oči sa mu netúlajú po miestnosti. Kľaknem si pred neho, musím nájsť spôsob, ako s ním komunikovať.

„Tobias, mal by si mi povedať, čo sa deje. Bývaš v tomto dome?“

Prikývne.

„Kde máš rodičov?“

MLčí.

„Počuj, budem musieť zavolať políciu.“

„Nie!“ vykrikuje a mňa prekvapí sila jeho hlasu – podľa zovňajšku by som očakávala, že z neho vyjde nanajvýš slabé zamrňčanie.

„Musím, Tobias. Nemôžem ťa nechať v tomto... prázdnom dome. Kde máš rodičov, zlatko?“ Siahnem do vrec-ka po iPhone, no uvedomím si, že ostal u Nicoline.

„Pozri, pôjdeme k nám a vybavíme zopár telefonátov. Nemusíš sa báť. Si dieťa a nič zlé si nespravil. Zrejme len došlo k nejakému nedorozumeniu. Dobre?“

Iba pokrúti hlavou a jeho predchádzajúcu ľahostajnosť vystrieda zamračený výraz.

„No tak, srdiečko... všetko bude v poriadku. Pomôžem ti.“

Pozrie mi rovno do očí, zľahka prikývne. Pohľad má neprítomný a smutný.

Doma zaparkujem pred garážou, pretože s veľkou pravdepodobnosťou budem tráviť zvyšok večera vozením opusteného malého chlapca, len čo polícia zistí, kde sa vlastne nachádzajú jeho rodičia, lebo v tom svojom nelegálne obývanom pelechu určite nie sú. Vypnem motor, úchytkom pozriem do spätného zrkadla a s rukou na kľučke dverí stuhnem. Tobias potichu plače, z očí sa mu kotúľajú veľké slzy, na okamih ostávajú visieť na brade a padajú na premočené džínsy.

„No tak...“ chlácholím ho. „No tak... Poďme dnu. Uvarím ti horúcu čokoládu, a kým niečo vymyslíme, môžeš si pozrieť s mojimi dievčatami film, dobre?“

Možno krúti hlavou, ale vzlyká tak ťažko, že som si nie istá, či sa nechveje celý.

„Prosím,“ zašepká napokon. „Prosím vás, môžem tu dnes v noci zostať? Len dnes? Zajtra sa vrátia, isto. Sľubujem! Len dnes! Prosím vás, nevolajte políciu!“

„Ale kde sú? A kto vlastne? Tvoji rodičia?“

„Áno.“

„A kde sú?“

„Zajtra sa vrátia.“

„Ako vieš?“

„Povedali mi to.“

Pri týchto slovách si krátko, no rázne vzdychnem. Sú-

diac podľa stavu ich obydľia by som sa na slová Tobiasových rodičov nespoliehala.

„Prosím vás,“ zopakuje a v očiach sa mu zračí čosi intenzívne a neodbytné, čo ma prinúti, aby som sa dobre zamyslela, kým prehovorím. Musím odmietnuť. Ten chlapec tu jednoducho nemôže ostať. Určite nie je legálne nechať u seba na noc cudzie dieťa a neupovedomiť o tom úrady. Zavolám a okamžite sem prídu; vážni muži a vážne ženy s kufíkmi budú celú noc vysedávať v mojej obývačke a vypočúvať tohto mlčanlivého chlapca. Čakajú nás telefonáty, plač, prosby, Johanov začudovaný výraz, keď sa ani nie o dve hodiny vráti z letiska. Alebo... by som ho mohla uložiť do hosťovskej izby, len nadnes, hneď zajtra ráno ho vyložím v škole, a hotovo. Keby sa jeho rodičia ani potom neukázali, nech sa tým zaoberá škola.

„Dobre,“ odvetím, „môžeš tu dnes v noci zostať. Ale len na jednu noc.“

Prikývne a venuje mi upätý úsmev. Od vchodových dverí nás delí už len pár krokov. Pri nich visí drevené srdiečko, vyrobila a vyfarbila ho Nicoline, a na ňom je nápis: „Vitajte u Wilborgovcov!“ Tobias pri dverách nadlho zastane, tvári sa tak vážne a sústredene, až ma vyvádza z rovnováhy. No je tu aj čosi iné, čosi v jeho úsmeve – zdá sa mi povedomý, akoby som ho už predtým niekde videla. Toto je malé mesto. Mohla som ho zazrieť kedykoľvek a kdekoľvek. Nie je na tom nič zvláštne. Ale jeho úsmev mi naozaj pripadá akýsi povedomý.

„Vitaj,“ hovorím a so strnulým úsmevom mu otváram dvere. Prikývne a vkročí do chodby.

Niekedy, keď nespím, počas najtichších nočných hodín, keď sa v celom dome rozlieha nehlučné bzučanie prí-

jemnej všednosti, opatrne prejdem chodbou a na chvíľu zastanem v izbe niektorej z dcér. Nehybne stojím a načúvam pokojnému, pomalému dychu. Napriek tomu, koľko trápenia si s nimi občas užijem, napriek tomu, že som len jedna z mnohých pracujúcich matiek, ktorá sa snaží všetko zosúladiť za cenu ohromného úsilia, som veľmi vďačná, že ich mám. Je jednoducho neuveriteľné, že dve také nádherné, dokonalé bytosti si za rodičov vybrali mňa s Johanom.

Hermine je vzdorovitá, kritická a neskutočne krásna. Vie byť zábavná, samostatná a sarkazmus využíva bravúrne už od útleho veku. Nicoline sa podala na Johana, je nekonečne láskavá, rovnako v činoch, ako aj v myšlienkach, a nehovorím to len tak do vetra, pretože nik v našej rodine nie je tak absolútne a prirodzene láskavý ako tí dvaja. Nicoline túži, aby sme všetci spolu za každých okolností vychádzali, a rýchlo vycíti čo i len najmenší nesúlad. Raz z nej bude úžasná matka. Taká, ktorá žije pre radosť žiariacu v zafúľaných, cukrom polepených tváričkách. Taká, aká ja nie som, ani zďaleka.

Svoje dievčatá ľúbim z celého srdca, ale moje reálne schopnosti sú v porovnaní s mojimi úmyslami často nedostačujúce. Chcela by som byť matkou, ktorá s nimi celé popoludnie vypeká trblietavé ružové bezlepkové ovsené sušienky v tvare jednorožcov a potom im dlhé hodiny číta. Chcela by som byť matkou, ktorá sa tvári pokojne a vyrovnane, aj keď po siedmy raz za minútu zakričia: „Mami! Mami, mami, mami!“ „Áno,“ usmiala by som sa, „tu som.“ Taká by som chcela byť. Nevyčerpatelná studnica útechy, večný zdroj potravy, zábavy a povzbudenia. No väčšinou nebývam taká matka. Som matka, ktorá sníva o *piscine de champagne* na Francúzskej riviére, matka, ktorá by najradšej hodila niečo